

εις τὸ πλαισίον, τ' ὅποιον τῷ παρεῖχεν Ἐκείνης μόνη ἡ μορφή!
Ἡ αἰώνια συστολή τοῦ σύμπαντος . . .

✱

Ἦλθε νὰ προσκυνήσῃ τ' ὄνειρόν του. Ἦλθε νὰ πανηγυρίσῃ διὰ
μᾶς εὐγενοῦς ἀποφάσεως τῆς τύχης του τὴν ἐξέλιξιν.

Καὶ τὴν ἐγνώρισα τὴν κόρην αὐτὴν. Ἐξ ὑποβολῆς. Ἐκ φευγα-
λέων ἀκτίνων, ὅσαι ἐπερίσσευον ἀπὸ ἄλλο, συγγενὲς φίλου μου
αἰσθημα. Ὡ, ἦτο ἀξία τοιοῦτου θανασίμου ἔρωτος. Λιπόθυμος ὑπαρ-
ξίς. Λεπτοῦφαντος. Ἐαρινὴ ψυχὴ. Ἄνθος μᾶς πρώτης φωτοδόλου.

Καὶ τὴν εἶχα ὑμνήσῃ, διότι καὶ ἄλλων καρδιὰν εἶχε τρώσῃ. Καὶ
ἔψαλα τοὺς στοχασμοὺς τῆς, ὅταν τὴν εἶδεν ὁ φίλος μου νὰ ὑψῶνῃ
«Εἰς τὸν Οὐρανὸν» τὸ βλέμμα τῆς.

Ἀλλὰ τώρα, μετὰ τὴν τραγωδίαν τῆς καρδίας, πόσον δικαιοῦται
νὰ ὑψῶνῃ πρὸς τὸν Οὐρανὸν τὸ βλέμμα, ὅπου κατὶ θά συναντήσῃ,
ἐν ὄνειρον τῆς γνῆνης ζωῆς, ἐν πτερυγίσμα ψυχῆς, ἡ ὅποια ἀνύκει
εἰς αὐτὴν, νοσταλαγεῖ τὴν κυριαρχίαν τῆς . . .

✱

Καὶ ἦλθεν ὁ Ἰωάννης Χαρίδης νὰ συνδεθῇ μὲ τ' ὄνειρον, ἀπὸ
τοῦ ὁποίου τὸν ἐχώριζε τόση ἀπόστασις! Ἡ κοινωνία παρενέβη.
Σκληρά, ἀκαμπτος. Ἀλλ' ἀντιτίθεται κατ' αὐτῆς τὸ ἀθάνατον αἰ-
σθημα, οἱ ἀκατάσχετοι παλμοί, καὶ μία σφαῖρα — σωσίδιον — τὸν
φέρει εἰς τοῦ αἰωνίου ῥεμβασμοῦ τὰς παραδεισίους ὄχθας.

Τὸ αἶμα τὸν εἰκοσὶ δύο ἐτῶν εἶχεν ἀσφυκτίσῃ ἐντος καρδίας
ὀρφανῆς, καρδίας ἐρήμου. Ἐξεχύθη μαζὴ μὲ τὴν ζωὴν, καὶ τὸ
νεκρὸν σῶμα ἐκαλύφθη ἀπὸ μίαν ἀνάμνησιν. Καὶ τὸ κρατεῖ ἡ γῆ
τῶν ὄνειρων του, τὴν ὅποιαν θά δύνανται νὰ ἐπισκέπτονται, ὅσοι
συνεπάθησαν ἐπὶ τῇ θαντῇ του.

Καὶ ἦτο θαντὴ τραγωδία, ἐξ ἐκείνων ἃς νομίζουν τινὲς παρελ-
θοῦσας. Θαντὴ, ἀξία μεγαληρόημονος ψάλτου, οἰστρηλάτου συνθέτου.
Ἡ αἰώνια, ἀλλὰ καὶ ἀνυπέρβλητος τραγωδία τῆς ἐρώσεως ψυχῆς!

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱✱

ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΙ

NEKPOΣIMOS AKOΛOYΘIA

1



ΩΡΑΙΟΤΑΤΕ νεκρέ, ποῦ ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ γαλανοῦ Δου-
νάθειας, ἔφερες τὴν πληγωμένην καρδίαν σου εἰς τὸ μοσχοβο-
λισμένον κρεβάτι τοῦ Ἀττικοῦ χώματος. Ἐνας ἀπόκρυφος
ναὸς ἀνοίγει τώρα ἐμπροστὰ σου τὰς πύλας του. Ἡ κατάρα
τοῦ ἱερέως δὲν φθάνει κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους Σου, ὁ μορφασμὸς τοῦ
λαϊκοῦ σῶνι ἐμπρὸς εἰς τὸν πυλῶνά του καὶ ὁ διαγωγμὸς τοῦ σταυροῦ
σταματᾷ ἐμπρὸς εἰς τοὺς δράκοντας, οἱ ὅποιοι φρουροῦν τὸν νάρθηκά του.
Ὡ ὠραιότατε νεκρέ, φέρε ἐδῶ μέσα τὸ πληγωμένον στήθος σου.

Ἐνας ἱερεὺς κινεῖται εἰς τὸ βάθος τοῦ θυσιαστηρίου. Περιβάλλεται
τὰ εὐώδη ἄμφια καὶ φορεῖ τὴν ἀνθισμένην μήτραν καὶ πέρνει εἰς τὰς
ἱεράς του χεῖρας τὸ σιωπηλὸν λιθανιστήριον τῆς ἀγάπης. Ἐνας ἱερεὺς
κινεῖται εἰς τὸ βάθος τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἀνεβαίνει

πρὸς τοὺς ἀφθάστους θόλους ἢ μουσικὴ τῶν τηκομένων σωμάτων καὶ ἀπὸ τὸ λιθανιστήριόν του ὑψώνεται, μέσα εἰς τὸ κίτρινον φῶς, τὸ πανεύσομον θυμίαμα τῶν καιομένων ψυχῶν.

2

ὦ ωραιότατε νεκρέ, ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ στήθους σου ῥέει τὸ αἷμα τὸ ἀγιασμένον ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Ἡ δῖφα τῶν φιλημάτων ἔκαμε χλωμὰ ῥοδόφυλλα τὰ χεῖλη σου. Ἡ ωραιότης τῆς σκέψεως ἐπλασσεν ἀλαβάστρινον τὸ μέτωπόν σου. Οἱ πικροὶ ἐναγκαλισμοὶ ἔδωκαν εἰς τὸ κίνημά σου τὴν εὐγένειαν τῶν πτερυγῶν καὶ ἡ ἀγωνία τῶν χωρισμῶν σοῦ ἔδωκε τὴν ὄρμην τοῦ ωραίου πτερυγίσματος, μὲ τ' ὅποιον ἔσχισες τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς ζωῆς.

3

ὦ ωραιότατε νεκρέ, ποῦ ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ γαλανοῦ Δουνάβεως ἔφερες τὴν πληγωμένην καρδίαν σου εἰς τὸ μοσχοβολισμένον κρεββάτι τοῦ Ἀττικοῦ χώματος. Πόσον ωραῖα ἐνίκησες τὴν Ζωὴν! Καὶ ἡ ζωὴ ἔπεσε καὶ σ' ἐπροσκύνησε. Καὶ ἡ ζωὴ ἐμάδησεν ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια σου ὅλα τῆς τ' ἄνθη καὶ ἔθραυσεν ὅλας τὰς ληκύθους τῶν μύρων τῆς καὶ ἔσπασεν ὅλας τὰς χορδὰς τῶν ψαλτηρίων τῆς καὶ ἔχυσε ὅλας τὰς γλυκύτητας τῶν χυμῶν τῆς καὶ ἐσκόρπισεν ὅλα τὰ χρώματα τῶν ὀνείρων τῆς καὶ ἐφύσησε τὴν τελευταίαν βοὴν τῶν θριάμβων τῆς καὶ ἔπεσε σκλάβα ἐμπρὸς εἰς τὸ κατάσπρον ἄγαλμα τῆς ἀγάπης σου.

ὦ ωραιότατε νεκρέ, ποῦ ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ γαλανοῦ Δουνάβεως ἔφερες τὴν πληγωμένην καρδίαν σου εἰς τὸ μοσχοβολισμένον κρεββάτι τοῦ Ἀττικοῦ χώματος. Πόσον ωραῖα ἐνίκησες τὸν Θάνατον! Καὶ ὁ θάνατος ἔπεσε καὶ σ' ἐπροσκύνησε. Καὶ ὁ θάνατος ἔσταξεν εἰς τὰ χεῖλη σου τὴν αἰωνίαν ὀροσιὰν τῆς λήθης καὶ ἔχυσε ἐπάνω εἰς τὰς πληγὰς σου τὰ βάλσαμα τῶν αἰωνίων γλυκασμῶν καὶ ἐκράτησε μὲ τὸ δυνατόν του χέρι τὰ μαρτυρικὰ κτυπήματα τῆς καρδίας καὶ ἐπνιξεν ἐπάνω εἰς τὰ σπλάγγνα σου τὸν ἀχόρταγον γῦπα τοῦ Καυκάσου καὶ ἔπεσε σκλάβος ἐμπρὸς εἰς τὸ κατάσπρον ἄγαλμα τῆς ἀγάπης σου.

4

ὦ ωραιότατε νεκρέ, ποῦ ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ γαλανοῦ Δουνάβεως ἔφερες τὴν πληγωμένην καρδίαν σου εἰς τὸ μοσχοβολισμένον κρεββάτι τοῦ Ἀττικοῦ χώματος. Ἐνας ἀπόκρυφος ναὸς ἀνοίγει τώρα ἐμπροστά σου τὰς πύλας του. Ἐνας ἱερεὺς κινεῖται εἰς τὸ βάθος τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἀνεβθάνει πρὸς τοὺς ἀφθάστους θόλους ἢ μουσικὴ τῶν τηκομένων σωμάτων καὶ ἀπὸ τὸ λιθανιστήριόν του ὑψώνεται μέσα εἰς τὸ κίτρινον φῶς τὸ πανεύσομον θυμίαμα τῶν καιομένων ψυχῶν. ὦ ωραιότατε νεκρέ, κάτω ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον τὰ χεῖρα τοῦ ἱερέως ἤνοιξαν ἕνα τάφον καὶ ἔστρωσαν ἕνα νυμφικὸν κρεββάτι διὰ τ' ἄγνωστα μεσάνυχτα . . .

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

